

Moderne bofællesskab

Sammen med sin nu afdøde mand flyttede Joan Paludan ind i seniorbofællesskabet Egebakken i Nordsjælland. Her er hun en af få, som stadig arbejder, og i fritiden har hun glæde af aktiviteter og fællesskab med de øvrige husejere. Det er en succes, men hun mener, at beboerne skal forberede mere omsorg for hinanden, når alderen stiger.

METTE ANDERSEN | living@jp.dk, KIM AGERSTEN | {foto}

FOR SENIORER
MED OVERSKUD

Egebakken tæller 29 boliger på mellem 105 og 150 kvadratmeter.

Her er et 160 kvadratmeter fælleshus. Byggeriet er tegnet af Tegnestuen Vandkunsten i 2005 på et 23.000 kvadratmeter stort areal.

Beboerne er mellem cirka 55 og 82 år og må ikke have hjemmeboende børn.

Der er mulighed for fælles madlavning og spisning, læseklubber, vinsmagning, bordtennis, bridge, foredrag, gymnastik, boulespil mm.

www.egebakken.dk

Her vis Joan Paludan ikke havde dannet par med sin afdøde mand, havde hun aldrig tænkt på at flytte sammen med seniorer. Da hun i en alder af 53 år flyttede ind til Egebakken i Nødebo, var det en uventet forandring af hendes boligsituation.

»Jeg var fraskilt, og Poul var enkemand. Sammen med sin afdøde kone havde han haft planer om at flytte ind på Egebakken. Da vi giftede os, havde han en villa i Dragør, og jeg en herskabslejlighed på Frederiksberg. Vi havde begge sommerhuse, som vi dog solgte ret hurtigt,« fortæller Joan Paludan, 59 år.

Hun har været enke siden 2008, men bor fortsat i det eksklusive seniorfællesskab med udsigt

til Esrum Sø. Her har hun 150 kvadratmeter bolig og 200 kvadratmeter terrassehave som nabo til en fårefold og til Gribskov. Joan Paludan er farmaceut og skiller sig ud som en af de få stadig erhvervsaktive i bebyggelsen.

Beboerne kommer fra flere steder i Danmark. De oprindelige initiativtagere var en gruppe Nødebo-borgere, som ville væk fra deres store huse og have et fællesskab med andre, nu da børnene var fløjet fra reden.

Da de gik i gang med projektet for næsten 10 år siden, handlede det i første omgang om at finde et areal og få det overført fra landzone til byzone. Det lykkedes gennem flere instanser et par år efter. Der skulle herefter erlægges et depositum på 100.000 kr. Mange af de oprindelige initiativta-

gere sprang dog fra, måske fordi de alligevel ikke var indstillet på at forlade deres huse.

»Stedet er lagt an på dem, som har noget at sælge og dermed penge på lommen til at købe et nyt hus som dette,« forklarer Joan Paludan, der sammen med sin mand gav 3,5 millioner kr. for huset.

Foruden initiativtagerne til Egebakken kom flere ind i billedet senere, fordi de kendte nogen eller så husene annonceret. Siden har bebyggelsen fået en venteliste. Er der ikke en interesseret køber til et ledigt hus på ventelisten, når det kommer til stykket, lægges huset ud i almindelig handel hos ejendomsmæglere.

»Der var lutter individualister, som skulle have indflydelse på og diskutere alle detaljer i bygge-

Husene er individuelt indrettet efter ejernes smag. Joan Paludan har hvidt HTH-køkken med grå bordplade. Til daglig spiser hun ved et lille bord med udsigt til have og fårefold.

Farmaceut og beboer i seniorbofællesskabet Egebakken Joan Paludan er egentlig københavner og bor for første gang i sit liv i hus. Det har hun ikke fortrudt, og nu bruger hun naturen til daglige gåture.

riet med arkitektfirmaet. Den proces var jeg ikke så meget med i, men det var tydeligt, at det var folk, som var vant til at bestemme selv og nu skulle blive enige om alt fra byggematerialer til udenomsarealer, fortæller Joan Paludan.

Døre til kørestol

Husene endte med at blive udformet arkitektonisk moderne med gråsorte mursten og gråsorte træpartier, store panoramavinduer til den ene side og zinktage. Indendørs er der bevidst forberedt, at beboerne kan blive ældre og handicappede uden at behøve at flytte. Her er nemlig brede, kørestolsvenlige døråbninger uden dørtrin og store badeværelser.

»Vi fungerer som en ejerforening og diskuterer løbende vedtægterne. Efter min og flere andres mening er vi nødt til at debattere spørgsmålet om hjemmeboende børn, idet de nuværende generationer får børn langt senere og sagtens kan have hjemmeboende børn, når de er i 50'erne,« siger Joan Paludan, som ikke selv har børn.

»Vi har senest etableret en omsorgsgruppe, som skal se på, hvordan vi kan gøre det lettere og mere praktisk, når flere når en høj og måske plejekrævende alder. Skal vi ansætte en sygeplejerske? Skal vi sætte indkøbshjælp i system? Og skal vi have en fælles delebil frem for at have hver sin store dyre bil parkeret, når vi ikke længere går på arbejde.«

Joan Paludan anbefaler andre i tide at overveje flytning fra en for stor bolig med upraktiske trapper og kældere. Det vil sige, når man stadig er rask og rørig og kan overskue boligmulighederne, frem for når man er nødt til at flytte og overlade vigtige beslutninger til andre:

»Jeg tror, at mange har svært ved at erkende, at det er tid til at rydde op i gemmerne og reducere indboet. De vil ikke se i øjnene, at det er bedst at minimere og flytte hen i en mere praktisk bolig, som ikke kræver det samme vedligehold,« mener Joan Paludan.

Hun fortæller, at en social indstilling og ønske om fællesskab er nødvendigt for at trives i et

bofællesskab som her. Mange kommer da også jævnligt til spisning og aktiviteter som bridge, foredrag og gymnastik i fælleshuset og er med til udflugter til kunstmuseer, grillaftener og fælles havedage ved bebyggelsen.

»Nogle er mere sociale end andre. Og nogle yder en større praktisk indsats end andre. Et sted som her er man nødt til at være fleksibel og parat til at leve med andres særheder. Det gælder om ikke at tilspidse situationer til konflikter, men at få samværet til at fungere,« mener Joan Paludan.

Mange af beboerne er i deres andet ægteskab og har været vant til forandringer og opbrud. Flere har prøvet at bo i 1960'ernes og 1970'ernes kollektiver og husker deres tid på kollegium som ►

Nogle beboere har opdelt den store stue i flere rum, men Joan Paludan har klaret opdelingen med lave Montana-reoler. De sorte lænestole er italienske, købt hos Svendsen & Søn i Hillerød. Maleri: Ken Denning.

Et hjem med bøger: Joan Paludan er fra en generation, hvor bøger var "hellige". Hun har gemt de vigtigste bøger fra sin og sin afdøde mands samling.

Øreklapstolen med fodskammel var i slidt bordeaux uld. Joan Paludan lod stolen ombetrække i postkasserødt uldstof for at få en farveklat i stuen. Metalkunst er Inger Hanmann.

” Jeg tror, at mange har svært ved at erkende, at det er tid til at rydde op i gemmerne og reducere indboet. De vil ikke se i øjnene, at det er bedst at minimere og flytte hen i en mere praktisk bolig, som ikke kræver det samme vedligehold.”

Joan Paludan

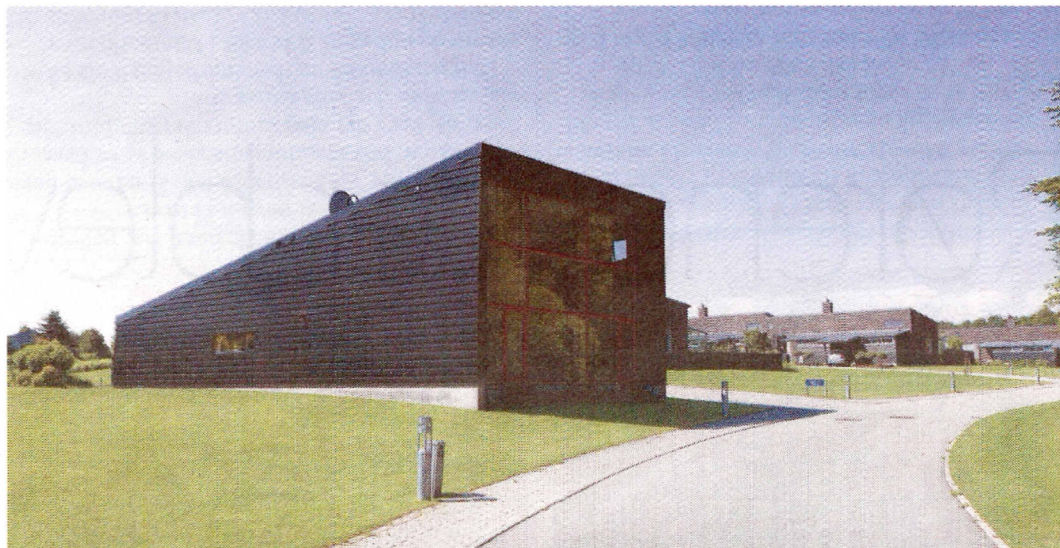
► et godt forbillede for seniorlivet. Mange har prøvet at bo på en villavej uden at kende naboerne, men er blevet trætte af det. Nyt for flere er det, at vi her skal beslutte alt i fællesskab. Jeg har været vant til det i de to ejerforeninger i København, hvor jeg har boet og været formand. Men for mange er det nyt, at vi hele tiden skal være tålmodige og indgå kompromiser.

»Kvaliteterne for mig er, at jeg altid har nogen at snakke med og aktiviteter at deltage i. Men det gælder også om at have et liv udenfor med venner og interesser,« siger Joan Paludan, som sidder i bestyrelsen for det lokale kulturhus, Nødebo Kro.

Sorterede møbler

Før Joan og Poul Paludan flyttede til Egebakken, brugte de otte måneder på at sortere møbler og andet indbo fra to store hjem. Poul Paludan sagde til sin kone, at hendes ting var pæneste, så dem ville han gerne satse på. Han tog derfor kun sit flygel, en antik egetræskiste og en gammel globus med. Joan Paludan, som havde møbelklassikere og kunst, solgte også en del for ikke at overmøblere det nye hus. Det var hun ikke sørgmodig over, snarere lettet.

»Man har en urealistisk mening om, hvor meget man kan få for sine brugte ting. Det, man synes er helt fantastisk, har mest værdi for en selv, så prisen bliver derefter. Det er vigtigt ikke at hæge om ting og binde sig til dem. Efter at have mistet min mand har jeg ikke købt meget nyt. Jeg tænker hver gang, at hvis jeg skal anskaffe nyt, skal jeg også skille mig af med noget. Jeg har givet mange bøger til det lille bibliotek i fælleshuset, beboerne kan bidrage til og låne fra.« ■

"Kikkerten" er kælenavnet på Egebakkens 160 kvadratmeter fælleshus beklædt med gråsort sibirisk lærketræ og røde vinduesrammer mod skoven. Beboerne går på fælles havearbejde, men har havemand til at slå græs og skovle sne.

Joan Paludan har anlagt den 200 kvadratmeter store have mod marken med fliser og et par bede. Her er god plads til en frokost med møbler fra Fog i Lyngby.